

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא

וצאצאיהם

חגית בת מרים ושמואל. פתחיה בן חנה ויאיר

וילדיהם: דרור, הלל, אשר, ישי, רות.

עודד בן מרים ושמואל. מעין רבקה בת אורלי ואפרים

וילדיהם: ידידיה, רננה, שירה, אמונה, צורי.

תמר בת מרים ושמואל. רועי בן שרה ומשה.

ובתם: אמונה מרתה

לרפואת חיים שמואל בן סימה

לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

דף ס"א

מעשר ושלמים שנתערבו זה בזה

לעיל בדף ס' נתבאר, שכשיצאו שנים בעשירי, וקראם עשירי, יש כאן בהמה אחת מעשר, ובהמה אחת קדושה כאחד עשר הנקרא עשירי שדינו להיקרב שלמים.

ולהלן יתבאר מה הדין כשנתערבו בהמת מעשר ובהמת שלמים ואין ידוע מי היא זו ומי היא זו.

לדעת חכמים – שניהם ירעו עד שייפול בהם מום, ויאכלם במדינה, אבל להקריב את שניהם לא יוכל, אף על פי שסדר הקרבת שניהם שווה, ויכול להקריבם באותו אופן, ולכוון שיעלה כל אחד לשם מה שהוא, כי אף שסדר הקרבתם שווה, יש חילוק באכילתם, שהמעשר נאכל כולו לבעליו, ומותר לכל אדם, ושלמים יש בהם חזה ושוק הנאכלים לכהנים בלבד, ואם יקריב שניהם, מחמת הספק יהא חייב לתת את החזה והשוק של שניהם לכהנים, שהם מועטים ביחס לכל ישראל, ונמצא ממעט את האוכלים של המעשר, ובכך עלול לגרום לו פסול, שמא לא ימצאו כהנים לאכילתו, ויהיו הקדשים מונחים עד שיפסלו, ולדעת חכמים, אין להביא קרבן, באופן שממעטים את אכילתו [=אין מביאים קדשים לבית הפסול], ולכן אין מקריבים אותם כלל.

ולדעת רבי שמעון – שניהם יקרבו, שכן סדר הקרבתם שווה, ויכול להקריב שניהם באותו אופן, ולכוון שכל אחד יעלה לשם מה שהוא, ואף שממעט את אכילת החזה והשוק של המעשר, דעת רבי שמעון, שאין לחוש לכך [=מביאים קדשים לבית הפסול].

< וכל זה בזמן שבת המקדש קיים, אבל בזמן הזה, הכל מודים, שאין להתיר להניח אותם לרעות עד שייפול בהם מום, ויאכלו, אלא אף על פי שיש בדבר הפסד קדשים מרובה, של שתי בהמות, מכניסם לחדר בלא מזון, וימותו מיד ברעב, שלא יבואו בהם לידי תקלה, [על ידי גיזה ועבודה, או ישחטם בלא מום].

קדושת תשיעי וקדושת אחד עשר

בעניין קרבן שלמים נאמר הריבוי, "וְאִם זָבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוֹ אִם מִן הַבְּקָר הוּא מְקַרֵּיב אִם זָכָר אִם נְקֵבָה תְּמִים

יְקַרְבְּנוּ לִפְנֵי ה' ללמד, שגם אחד עשר שקראו עשירי קרב שלמים.

ודווקא אחד עשר מתקדש לקרבן, שכן הוא בא אחר עשירי, והרי הוא כתמורת דבר שכבר נתקדש לקרבן, ולכן גם הוא מתקדש לקרבן, אבל תשיעי שבא קודם העשירי, הרי הוא כתמורת דבר שעוד לא נתקדש לקרבן, ולכן גם הוא עצמו אינו קרב.

העושה שליח לתרום תבואתו

לעניין תרומת דגן, תקנו חכמים שלוש מידות לתרומה, עין יפה אחד מארבעים, עין בינונית אחד מחמישים, ועין רעה אחד מששים, ולפיכך, העושה שליח לתרום, אם יודע השליח כיצד מנהגו של בית הבית לתרום, תורם כמנהג בעל הבית, ואם אינו יודע, תורם אחד מחמישים שהיא עין בינונית.

ומכל מקום, אפילו תרם עין יפה שהיא אחד מארבעים, אין בעל הבית יכול לומר לו, אני רגיל לתרום אחד מששים, ולא שלחתיך להפסידני, אלא לתקן הדבר לטובתי, ובטלה שליחותך.

כי מאחר שהשליח תרם כאחת המידות שאמרו חכמים לתרום, ובעל הבית לא פירש כיצד דעתו, יכול השליח לומר, כך אמדתי את דעתך.

העושה שליח לעשר בהמותיו

כבר נתבאר שהמעשר בהמות וקורא לתשיעי או לאחד עשר עשירי קדשו אותם בהמות.

וכשאחד עשה שליח לעשר בהמותיו וטעה במעשר ומחמת כן יש לקדש את התשיעי או אחד עשר.

א. כשטעה וקרא לאחד עשר עשירי.

הכל מודים שבטלה שליחותו, כי אם יתקיימו דבריו, נמצא שבעל הבית מפסיד בהמה שהיה צריכה להיות חולין, ועתה תהא שלמים, וחזה ושוק שלה ינתנו לכהנים, ומאחר שלא נעשה שליח להפסיד את בעל הבית, בטלה שליחותו, **ולא קדש אחד עשר.**

ב. וכשטעה וקרא לתשיעי עשירי.

לדעת רב פפי משמיה דרבא – בזה, מאחר שלא קדשה הבהמה לקרבן, אלא לכך שימתין מלאכלה עד שייפול בה מום, אבל כשייפול בה מום יאכל את כולה, **אין זה נחשב כהפסד, לבטל את השליחות, ולכן התשיעי קדוש.**

ולדעת רב פפא משמיה דרבא – **אף בזה**, מאחר שאם יתקיימו דבריו של השליח, לא יוכל בעל הבית לאכול בהמה זו מיד, וגם נאסר בגיזה ועבודה, הרי זה נחשב הפסד, ומאחר שלא נעשה שליח להפסיד את בעל הבית, **בטלה שליחותו, ולא קדש תשיעי.**

סליק פרק מעשר בהמה

וכל מסכת בכורות